

*Ne yazabildim sana
ne de anlatabildim,
Bakışından anlarsın,
tüm hikâyem böyledir...*

Anılar da Yakılır

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

ANILAR DA YAKILIR

Ahmed Gnbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 3857
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 190

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

EDITÖR

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

1. BASKI

Eylül 2015, İstanbul

2. BASKI

Eylül 2015, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2037-9

TİMAŞ YAYINLARI

Cağalođlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

facebook.com/timasyayingrubu

twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

OKUNAN

*Tesadüf yok, bu hayat kanaviçe gibi örgün.
Bir gün kendi işlenir, kendisi işler bir gün...*

Yalnızlık! Sayısız hüznlerin derinliklerindeki ayrıntıları taşıyan içli hikâyeler kanaviçesi...

Yağmurlar siyim siyim toprağa düştüğünde uyanır doğa. Güneş canhıraş busesini kondurduğunda buğulu toprağa, can suyudur yürüyen tabiatın damarlarından...

Tomurcukları kışkırtan renk cümbüşünü canlandıran iksirdir bulutlardan düşen gözyaşları...

Bütün renkleri özümleyen sır, doğanın haykırışı, yağmurun toprakla buluşması, güneşin en şefkatli ışınlarıyla okşayışı tabiatı... Su, hava, güneş ve toprağın bozulmayan beraberliklerinin eseri her şey.

O, öyle kurguladığı için ve Sonsuzluğun Sahibi'nden öyle emir aldığı için aksamadan sürmekte hayat. "Ol!" emrinin hikmetinde saklı kâinatın hikâyesi... Öyle ise Yaratan'ın koyduğu kurallar silsilesi ikliminde sürecek devran.

Allah aşkı yarattı, sevgi, şefkat ve hoşgörüyü yazdı insanların gönüllerine. “Hayat sevgidir,” dedi, sevmeyi öğretti insanın kalbine...

Sonra insanlara kimseye zararı dokunmayan hürriyeti bahşetti. Kendisi çizdi sınırlarını aşkın, ahlakın ve hürriyetin. Sevgi, saygı, hak ve hukuk silsilesini en ince detaylarıyla işledi mahlûkatın vicdanına; şefkati ekti duygularına insanın...

Sınırların mahiyetini dokudu, ihlalin isyan olduğunu öğretti insana. O, yoldaki uyarı işaretleri gibi kalbî tehlike anlarında, insanı ikaz eden sinyallerle donattı...

Ahlakın ve maneviyatın rehberini sundu, Peygamberler aracılığıyla kutsal kitaplarında. İffetli, hicaplı, saygılı ve maneviyat eksenli bir gönülle, ahlaklı yaşamak dedi muhasebesi tutulan sınav vurgulu hayatın adına... O, kutsal yuvaların kurulması için nikâhı emretti...

Melek Hoca'nın zihni yine allak bullaktı. Pencerenin kenarından kederli bir seyir tutturmuştu Akdeniz'in mavi sularına...

Gök camgöbeği rengindeydi bugün. Toprak renk renk, desen desen... Biraz uzaklarda başlayan Baba Dağı'nın etekleri zümrüt yeşilinde, Akdeniz'in suları durgun ve mavi...

Yatak odasındaki penceresinin kenarına oturmuştu Melek Hoca. Tabiatla iç içe, gamlı bir seyir tutturmuştu görünüşte. O bakıyordu sadece, ancak biraz ilerisindeki muhteşem manzarayı gördüğü muhaldi...

Korkunç bir kargaşa içindeydi zihni. Acılarını desen desen işlemişti yüzüne elem.

Gözleri arada bir buhur engelli ışıkların müsaade ettiği ölçüde dökülüyordu ulaşabildiği uzaklıklara. Odasının perdeleri müsavi bir ölçüde çekilmişti her iki kenara.

Fiskos masasının üzerinde adını “Gönül Yağmurlarım” koyduğu dikdörtgen biçiminde, şeffaf, daha çok minyatür bir sandık figürünü andıran cam bir kutu vardı. Ona “göz-yaşı sandığı” da denebilirdi.

Bir kilidi ve anahtarı vardı. Gerektiği vakit açıyordu minik cam kutunun kapağını...

Hayatının gizemli bir ayrıcalığıydı bu efsunlu obje; kimseyle paylaşmadığı, yüreğinin mahzenlerine hapsettiği, onu hayata küstüren hazin bir hikâyenin de ortakçısıydı.

Melek Hoca'nın yıllardır gözyaşlarını akıttığı, o minyatür sandık bir efsane... Fiskos masasının değişmeyen aksesuarı gibi duruşu aldatmasın sizi. İçinde katlanmış bir kâğıt parçası ve tektaş pırlanta bir yüzük...

Hikâyesi uzun, hülasası yıllardır Melek Hoca'nın kalbini kanatan hazin bir ökü...

Melek Hoca'nın çeyiz bohçasıydı aynı zamanda o küçük sandık. Sadece o mu? Hayır... Fiskos masasının tam ortasında ilk yaprağı açık duran; sayfalarına pişmanlıklarını, efkârını, hüznünü ve yanılıklarını sıraladığı bir defter ve onun hemen kıyısında gönül iklimlerini sayfalara kaydeden bir dolmakalemi vardı. Hüznünü kalbinden, mürekkebinin damarlarından alıp sayfaların üzerine işleyen mavi mürekkepli bir kalem...

Bu masa, bu oda yasaklıydı bir başkasının gözlerine. Pencereden dışarı dökülen kederli bakışların değişmeziydi yatak odasındaki dekor...

Gün aheste bir şekilde çekiliyor, akşama meyledişinin sinyallerini veriyordu gökyüzünde...

Ebruli, kızıl alevlerini ahenkle tutuşturuyor güneş semada, yeni bir veda seremonisine hazırlıyordu kendini...

Gün batımı oldukça yakındı, buhur misali bir manzarayı hazırlıyordu ufukta Melek Hoca'nın gözlerine.

Saçları gümüş rengindeydi. Kırık bir kalple yaşıyordu senelerdir... Yıllar, gönlünün duvarlarından dışarı sır vermeyen buruk duygularını ustaca işlemişti yüzüne...

Bakışları efkâr efkâr yağıyordu pencereden uzaklara... Deniz elini uzatsan dokunacak kadar yakındı penceresinden bakınca. Gözlerindeki pırıltılar koyu hüznülere tutsak ve benzi keder makamındaydı...

Şimdi kırk yedi yaşındaydı. Düşünceleriye yıllar öncesine dönüktü...

Hayatında iz bırakan dört hadiseyi sorguluyordu iç dünyasında... Suçlu hissediyordu kendini ve acımasızca yargılıyordu geçmişini.

Bu hali hayatının değişmeyen işkencesiydi Melek Hoca'nın...

Hata mıydı, yoksa hepsi de maziden gelen masum davranışların asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğü sonucu muydu?

İçini rahatlatacak iksiri bulamamanın ıstırapıyla kıvranırdı Melek Hoca, zihnine maziden anılar düştüğünde...

Nice bürokratlar, doktorlar yazarlar, hatta bakanlar yetiştirmiş, adını hafızalara bilgeliği ve güler yüzüyle nakşettirmiş bir sınıf öğretmeniydi o. Melek Hoca'sıydı o yaşadığı şehirleşen ilçenin. Bulunduğu yörede sözü geçen bir ailenin ferdiydi aynı zamanda.

Kendisine kol kanat geren bir ailenin varlığına rağmen, babasının kendisine bağışladığı, deniz gören ihtişamlı manzaranın kucağındaki bahçeli, romantik ve sade bir evde tek başına yaşıyordu.

Babasının sözünü kıramadığı tek ferdiydi aile bireylerinin içinde. Herkesin çekindiği o adam otoritesini Melek Hoca'nın yanına geldiğinde susturur ve "ben senin yanında olunca kederlerimden uzaklaşıyorum," itirafıyla rahatları. Babasının çokça nazladığı, kıymetli bir evlattı Melek Hoca...

İnadına kasvetliydi... Fiskos masasının müdavimlerinden günlük defterinin açık duran ilk sayfasına kaymıştı gözleri.

İki talebesiyle çektiği bir fotoğraf iliştilmişti defterin ilk sayfasına. Tunahan ve Berceste... Şimdi yirmi sekiz yaşlarındaydı ikisi de...

Masanın üzerinde duran, kahverengi, kilitli anı defterinin aynısından iki tane daha alıp ilk sayfasına aynı fotoğrafı itinayla yapıştırmış, armağan etmişti Tunahan ve Berceste'ye. Defterlerin ilk sayfasına yapıştırdığı fotoğrafların altına anlamlı satırlar eklemişti el yazısıyla.

Yaşadıkça, kendilerine armağan edilen bu defterleri saklamalarını ve fotoğrafın altına özenle yazdığı satırları o günleri hatırlayıp okumalarını istemişti onlardan.

Tıpkı fiskos masasının üzerindeki sandık gibi, hazin bir hikâyesi vardı o defterlerin...

Fotoğrafın altına içten duygularla yazdığı satırlar, aynı zamanda derin bir anlam taşıyordu Melek Hoca için...

O gün, çocukluk heyecanı ile Berceste ve Tunahan'ın o satırları yorumlayamamaları doğaldı, yaşları küçüktü. Berceste ve Tunahan'ın o satırları hâlâ özümleyememiş olmaları ve kaynağın ısrarla sormaları garip sayılmazdı...

Tunahan ve Berceste'nin hem teyzeleri hem de ilkokul öğretmenleriydi Melek Hoca.

Aradan on altı, on yedi yıl geçmişti. Yeğenleri senelerdir birbirlerinden ayrı ve habersizdi. Uzaklar hatta ulaşılması zor mesafeler girmişti aralarına, aile bağları kopmuştu.

Melek Hoca kendisini bu ayrılıktan dolayı suçlu hissediyordu...

Yıllar öncesine dalmıştı düşünceleri. Akdeniz'e dökülen bakışları şu anki manzarayı değil, hayatına istikamet çizgisini çeken günlerin fotoğraflarını seçiyordu zihninden...

Titreyen parmaklar soluk yüzlü defteri el yordamıyla çekti, fiskos masasının üzerinden.

Havalandırdığı sayfaların sonunda bekledi mahmur bakışlar. Boş kalmış bir sayfayı kalemin dokunduğu...

Koyu bir hüzmün kapladı yüzünü, yürümedi kalem... Kirpiklerine tespih tanesi iriliğinde yaşlar sıralandı ve kalem, görevini yapamadan düştü parmaklarının arasından.

İçli bir "of" çekişin eşliğinde ateş misali derin bir nefes indirdi ciğerlerine. Ağlıyordu Melek Hoca...

Titreyen parmakları fiskos masasının kenarında duran, o ruh dünyasında efsaneleştirdiği cam sandığı getirdi önüne.

Kilidini açtı sonra, kapağını titreyen parmaklarıyla araladı. Hayret vericiydi görüntü. Cam sandığın kapağını aralayıp yaklaştırdı gözlerine. Dişlerini sıktı, dudaklarını ezdi acıdan... Pencereye vuran yorgun yağmur damlalarını andırıyordu Melek Hoca'nın gözlerinden aheste bir ritimle dökülen gözyaşları.

Sandığın dibinde bir fazlalık gibi duran tek taş pırlanta yüzüğe ulaşan yorgun damlalar, katlanmış kâğıdın kenarına

dokundu. Kâğıt, kirli sarı bir renk almıştı gözyaşlarının dokunuşuyla.

Ne garip, birazdan onlar da kuruyacak, yağmur damlalarının pencerede bıraktığı lekeler gibi kalacaklardı sandığın dibinde.

Bu Melek Hoca'nın mahremiydi. Anı defteriyle bile üstü kapalı cümlelerle paylaşmadığı tek sırrıydı cam sandığın içinde duran sarı lekelerle dolu, katlanmış kâğıt parçası ve pırlanta yüzüğün üzerine kadar ulaşan gözyaşları.

Derin bir soluk aldı, sandığın kapağını kapatıp yeniden vurdu kilidin üzerine. Elem dolu bakışlar biraz daha koyulaştı ve hazin bir soluklanışın ardından mahmurlaştı. Yine seneler öncesine döndü zaman. Melek Hoca, ruhunda iz bırakacak ve hayatının akışını değiştirecek o ilk günün fotoğraflarına ulaştı hafızasından.

Minyon, zarif yüzlü, duygusallığı gözlerinden okunan, iç dünyasında fırtınalar kopan bir kadındı Melek Hoca. Acılarını kimseyle paylaşmamıştı, anı defteri hariç... Defterlerinin ve cam sandığının onun için ayrı bir yeri vardı. Çilehane adını verdiği yatak odasının kapısı kimselere, hatta o canı kadar sevdiği babasına bile açılmazdı...

Annesi öldüğünde ilkokul birinci sınıftaydı Melek Hoca. Ayşe Hanım son nefesinde onu hayat arkadaşına emanet etmişti.

Annesinin son nefesinde yanındaydı. Daha çok vasiyeti andıran Orhan Reis'e seslenişini duyuyordu. Hafızasına kaydettiği bu sözler, Melek Hoca'nın kulaklarında aynı tazeliği taşıyordu hâlâ... Fersiz parmakları Melek'in saçlarını okşuyor, sonra gözlerine inip hicran yaşlarını siliyordu. Umutsuz bakıyordu Orhan Reis'in gözlerine. Bu onun son seslenişiydi:

“Melek daha çok küçük Orhan Reis, onu incitmeden büyütessin. Sana emanet ediyorum bu yavrucağı... Emanetimi önemse ve ona iyi bak!”

Annesi hayata gözlerini işte bu sözlerle yummuştu. O günden sonra Melek diğer çocuklarından hep daha ayrı oldu Orhan Reis için... Her sabah erkenden kalkıp kızını okula bizzat bırakıyor, sonra okuldan alıp çalışma ofisinde karnını doyduruyordu.

Zengin adamdı Orhan Reis. Evde bir aşçısı, işlerini takip eden çalışanları vardı. Güvenilir insanlardı hepsi de.

Melek Hoca'nın ilkokul son sınıfta olduğu yıldı. O gün yine okuldan babasıyla iş yerine gelmişlerdi, babasının çalışma odasında Melek.

Hayatında derin bir iz bırakacak olaylardan birini yaşayacaktı az sonra baba ile kız... İşte o anlar, silinmemecesine kazanacaktı hafızalarına...

Babasıyla göz gözeydiler. Kapının çalınışı, birinin odaya gireceğinin habercisiydi. Birlikte, aralanan kapıya bakıyorlardı.

Sekreter kız belirmişti karşılarında... Orhan Reis'e adeta suçlu bir ifadeyle bakıyordu:

“Bir çocuk sizinle görüşmek istiyor efendim. Ne yaptırırsam söylemedi nedenini. ‘Özel,’ dedi...”

Orhan Reis biraz düşünmüş sonunda, “Gelsin,” demişti.

Melek'in bakışlarındaki gizem, yüzündeki merak ifadesi babasından daha fazlaydı. Hatta heyecanlanmıştı. Bir çocuk babasıyla özel görüşecekti... Sekreter, kapıyı biraz daha araladı ve yol verdi çocuğa.

Kıvrır kıvrırdı saçları. Buluğ çağına ilk adımlarını henüz atmıştı. Gözleri ela, bakışları derindi.

Hayata öz güvenle tutunuşun vurgularını yapıyordu Orhan Reis'in bulunduğu masa ile arasındaki mesafeyi kapatıp gözlerine kişilik sahibi bir vasfı kuşanışın edasıyla bakarken...

Orhan Reis meraklı bir ifadeyle, şefkatli bir sesle ulaştı karşısında bekleyen çocuğa:

“Hoş geldin delikanlı.”

Delikanlı onurlu bir bakış uzattı Orhan Reis'e ve “Hoş bulduk efendim,” dedi.

Hayatı tanıyan bir hali vardı yaşına göre... Melek babasının kolunun altına sıkıştırdığı kafasını açığa çıkarıp meraklı bir seyir tutturmuştu babasıyla konuşan çocuğun üzerinde.

Orhan Reis önemseyen bir tavırla baktı çocuğa:

“Söyle bakalım delikanlı, benimle özel konuşmak istemişsin, seni dinliyorum.”

Olgun bir insan gibi davranıyordu çocuk. Gözlerinin içine baktı Orhan Reis'in. “Adım Cuma,” dedi. “Babam öleli bir yıl oldu efendim. Bir annem var hayatta, bir de ben. İlçenin il merkezine bağlandığı yolun üzerindeki bir köyde yaşıyorduk. Babam beni okutmak istediği için ilçede bir iş bulmuştu. Okula kaydettirdi. İnşaat işçisi olarak çalıştı bir şirkette. Kader fazlasına müsaade etmedi efendim. Babam çalıştığı firmanın yaptırdığı inşaattan düşerek can verdi...”

Turgut Reis Cuma'yı durdurup araya girdi:

“Kozanoğulları'nın firması mı babanın kaza geçirdiği şirket?”

Nefreti yüzünden okunuyordu Cuma'nın:

“Siz nereden biliyorsunuz Orhan Amca?”

Orhan Reis sakince baktı ve düşündü. Sadece, “Duy-
muştum,” dedi, sustu sonra. Konuşmaya devam etmesini
istiyordu Cuma’nın...

“Annem bulaşıkçı olarak bir işe girdi, ben de okul sa-
atleri dışında simit sattım, böylece geçinmeye gayret ettik
efendim...”

Melek ve Orhan Reis dikkatle dinliyorlardı. Cuma hayat
hikâyesinden hazin kesitler sunuyordu baba kıza.

“Annemin tedaviye ihtiyacı olduğu anlaşılınca patronu
annemi işten çıkardı, efendim... Dilenmeye gelmedim bu-
raya Orhan Amca. Simit alıp satmak için ayırdığımız parayı
anneme ilaç almak için kullanınca sermayem tükendi. Sizin
adınızı verdi birisi. O sana sermaye verir kazanınca ödersin,
dedi. Ben de o adamın sözünü dinleyip geldim.”

Melek duygulanmıştı Cuma’nın anlattıklarını dinlerken.
Babası elinden kayıp gidecek, bir daha kendisine dönme-
yecek ve ona bir daha asla dokunamayacakmış duygusuna
kapılmıştı. İşte bu duyguların kuşatması altında sıkı sıkı
sarılmış, adeta iz bırakan bir öpücük kondurmuştu Orhan
Reis’in yanağına...

Annesini kaybetmişti o da. Orhan Reis tepkisiz kalma-
dı kızına karşı. O da kolunu doladı Melek’e ve az önceki
busenin karşılığını verdi şefkatle...

İçini bir ürperti sarmıştı Orhan Reis’in. Karşısındakini
ciddiye almıştı bakışları, hiç itiraz etmeden sordu çocuğun
gözlerine bakıp:

“Ne kadar sermaye gerekli bu işi yapman için?”

Cuma sevinmişti, yüzündeki ifade rahatladığının gös-
tergesiydi en azından. Hiç düşünmeden söyledi:

“Yüz lira yeter Orhan Amca!”

İtiraz etmedi Reis. Onurlu bir tebessüm vardı dudaklarında. “Tamam,” dedi. “Yüz lirayı veriyorum, peki kalacak yer? Köyden mi gelip gidiyorsun buralara?”

“Şimdilik annemle teyzemin yanında misafiriz Orhan Amca. Eniştem hoşnut olmasa da bir müddet ister istemez yanlarındayız, öyle söyledi annem...”

“Anlaşıldı,” dedi Orhan Reis. “Sana istediğinden fazlasını vermem gerekiyor delikanlı. Sadece simit satmakla olmayabilir hani. Boş vakitlerinde semt pazarlarında da bir şeyler alıp satarsın diye arttırıyorum sermayeni.”

Cuma sevinçten uçuşan bir gönülle bakıyordu babayla kızına.

“Göreceksin Orhan Amca, en kısa zamanda kazanıp ödeyeceğim borcumu.”

Cuma sermaye dediği parayı Orhan Reis'ten aldığı gibi teşekkür edip rüzgârla yarışan bir çeviklikle terk etmişti bulunduğu odayı.

Aradan haftalar geçmişti. Orhan Reis arada bir hatırlasa da unutup gitmişti Cuma'yı...

Bir gün sekreter aynı mazeretle araladı Orhan Reis'in çalışma odasının kapısını.

“Bir çocuk efendim. Daha önce de gelmişti, hatırlayacaksınız... Sizinle yine özel görüşmek istediğini söylüyor.”

Melek yine yanındaydı babasının. Sekreterin sözlerinden kimin geldiğini, kapının hemen arkasında kimin beklediğini anlamıştı; babasının hafızasını tazeledi:

“Babacığım hatırlamadın mı? Hani senden sermaye istemişti. Adım Cuma, demişti. Babasının Kozanoğulları'nın

inşaatından düşerek öldüğünü, annesiyle teyzesinin yanında yaşadıklarını söylemişti...”

Orhan Reis’in zihninde Melek’in hatırlattığı manzara canlandı. Sekretere bakıp, “Gelsin, gelsin,” diye tekrarladı.

Orhan Reis de meraktaydı, küçük yaşına rağmen hayata tutunmaya çalışan çocuğu unutamamıştı aslında. İstedığı küçük sermayeyi eline tutuşturup gönderişinde bir eksiklik olduğunu hissedip üzülmüştü peşinden...

Sekreter, Cuma’ya yol gösterip çekilmişti. Cuma vakarlı bir eda sergiliyordu Orhan Reis’e yaklaşırken. Onurlu ve dikti başı... Gözlerinde güven veren parıltılar vardı masaya yaklaşırken.

Baba kız merak içinde onu izliyorlardı... İlk Cuma konuşt, kendine has coşkun bir cesaretle. Sesi, dik duran başı kadar gür ve yürekliydi:

“Merhaba Orhan Amca, bak sözümde durdum. Kazandım ve borcumu ödemek için rahatsız ettim sizi.”

Cuma avucunun içinde tuttuğu parayı Orhan Reis’e uzatırken kelimenin tam anlamıyla şoktaydı baba kız.

Cuma’nın eli boşlukta bekledi bir zaman. Orhan Reis uzanmamıştı Cuma’nın kendisine uzattığı paraları almak için.

Coşkuluydu Cuma ve güleçti bakışları:

“Alsana Orhan Amca, bak getirdim işte borcumu!”

Orhan Reis’te hareket yoktu. Melek hayretle bakıyordu babasına. Duramamıştı:

“Alsana baba, borcunu getirmiş Cuma!”

Orhan Reis şaşkıındı. Aldırış etmiyordu Cuma’nın havada bekleyen eline ve kızının ikazına.

Melek bir babasına bir Cuma'nın havada bekleyen eline bakıyordu. Orhan Reis etkilenmişti karşısında eli havada avucunun içinde, "borcum" dediği parayla bekleyen Cuma'ya bakarken. Derin derin baktı gözlerine, şefkatli bir sesle mırıldandı:

"Parayı almak kolay iş çocuk, istersen otur, biraz konuşalım, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Hafif bir alınganlık belirtisi vardı davranışlarında Cuma'nın. Kendisine işaret edilen yere oturmazdan önce, "Kusura bakma Orhan Amca, zor günler geçirdim sizleri görmeyeli. Onun için geciktirdim borcumu ödemeyi."

Orhan Reis kendisini sıktı ağlamamak için. Hâkim olmadığı duygularıydı gözlerine hücum eden yaşların sebebi. Bekledi, direnç kazandı, güçlü bir soluk aldı ciğerlerine konuşmazdan önce:

"Ben borcunu geciktirdiğin için durdurmadım seni; aradan geçen zaman içinde neler yaptığını soracaktım ve karşılıklı sohbet imkânı bulacaktık delikanlı. Hani az önce zor günler geçirdim, dedin ya... İşte onları konuşalım diyordum en azından."

Orhan Reis'e ödemek için ayırdığı para hâlâ avucundaydı. Başını hüznle eğdi önüne, onun da gözleri buğulanmıştı. Sesi ağlamaya hazır halde titriyordu acı acı yutkunurken:

"Ben annemi de kaybettim görüşmeyeli Orhan Amca..."

Melek'in dudakları büzüştü ve ani bir duyarlılıkla indi kirpiklerinden sağanaklar. Babasının koluna yapışıp kalmıştı Melek. Bir müddet hazin bir sessizliğe gömüldü oda. Orhan Reis toparladı kendini, Melek'in gözyaşlarını silmek için el yordamıyla uzandı. Cuma'ya, "Başın sağ olsun," diyebildi usulca.

“Sizler sağ olun Orhan Amca.”

“Pekâlâ, neler yapıyorsun şimdi? Yani nerede kalıyorsun, okuluna devam ediyor musun bari?”

“Teyzemin yanında kalıyorum Orhan Amca. Eniştem gönülsüz, onu bildiğim için başka çareler düşünüyorum. Kalacak bir yer ve çalışacak bir iş arıyorum kendime, okul saatleri dışında.”

“Okumak istiyorsun anladığım kadarıyla, doğru mu bu?”

“Evet, Orhan Amca, okumak istiyorum. Eniştem, kal oku, diyor ama gönülsüz...” Cuma aklına bir şey gelmiş gibi aniden oturduğu yerden kalktı ve avucundaki parayı yeniden uzattı Orhan Reis’e, “Sizleri de meşgul ettim, kusura bakmayın. Ben gidip ders çalışayım biraz...”

Orhan Reis’in itirazı vardı Cuma’ya. Eliyle oturmasını isterken lisanen de ikaz ediyordu onu:

“Sen şimdi o parayı cebine koy ve otur.”

“Olmaz, borcum olan parayı almazsanız bir daha gelemem buraya”.

“Otur, işim var seninle. Sen az önce çalışacak iş, kalacak yer ve okuyabilmen için imkân demiyor muydun delikanlı?”

“Evet, diyordum.”

“O zaman sana çalışacak iş, kalacak yer ve okuyup adam olman için de Allah’ın bana verdiği imkânla yardımcı olmak istiyorum. Otur ki anlaşalım.”

Şaşırıp kalmıştı Cuma, “Nasıl yani?” diyebilirdi sadece.

Gün akşama çevirmişti yüzünü. Deniz mavi bir çarşaf gibiydi. Gökyüzü camgöbeği rengindeydi ve güneş veda

seremonisine hazırlanıyordu semada, denizin üzerine vuruyordu hicaplı kızılığ... Melek Hoca anılar yolculuğunun en demli yerindeyken telefonunun içli melodisi böldü hül-yalarını. Gözlerini Akdeniz'in göstermelik seyrinden çekip telefonun ekranında netleştirdi bakışlarını: Berceste!

Başka bir ülkeden gelen ses doldu kulaklarına.

Fiskos masasının üzerinde açık duran anı defterinin ilk sayfasını süsleyen fotoğrafın üzerine kaydI ıslak bakışları Melek Hoca'nın... Bu fotoğrafta bulunan üç simadan biri Berceste...

Tutunabilmek için tedirgince uzandığı telefonu yorgun bir hareketle kavradı, düğmesine basıp kulağına usulca yaklaştırdı. Gözleri defterin sayfasına iliştilmiş fotoğrafta...

Bu duraksama kuşkulandırdı Berceste'yi ve daha önce davranıyor konuşmak için:

“Teyze!”

Sesindeki tutukluk ve hüzün çekti Berceste'nin dikkatini. Berceste çalıştığı hastanede uzmanlık sertifikasını aldığı günün sevincine eş bir ses duyamayışın sıkıntılarını yaşıyordu teyzesiyle iletişim kurmaya çalışırken. Omuzlarına dökülen altın sarısı saçlarının gözlerini kapatan buklelerini boşa duran elinin tersiyle savururken keder bulutları sarıyor gülen yüzünü:

“Teyze sesin bir tuhaf, iyi misin sen?”

Melek Hoca kederlenen sesine canlılık kazandırıyor yeğenine seslenirken:

“Berceste, bir şeyim yok. Evde yalnızım, açılmamış bir sesin hüznü yanıltmasın seni.”

Bak, şu anda Tunahan ve seninle paylaştığımız anı defteri var önümde. Fotoğraflarınıza bakınca o günleri hatırladım,

sesime kederin bulaşması normal... Şimdi söyle bakalım, sizler nasılsınız?”

“İlk müjdeyi sana vermek için aradım teyze. Bugün uzmanlık sertifikamı aldım hastaneden!”

“Çok sevindim Berceste. Artık hastalandığımda muayene edecek bir talebem ve daha da güzeli doktor bir yeğenim var... Ne düşünüyorsun bundan sonrası için? Türkiye’ye dönecek misin?”

“Bilmem... Ağabeyim de doktorasını tamamladı birkaç gün önce.”

“Ablam nasıl? Biraz da ondan haber ver aramışken.”

Berceste aniden durgunlaştı, onun da sesine keder bulaştı teyzesinin sorusunu cevaplarken.

“Annem sana çok kırgın teyze. En azından bir defa olsun arayıp hal hatır sorsan?”

“Ben annene bir an kırgın yaşamadım Berceste. Ablam kendi dünyasında hayali bir alınganlık geliştirdi, adını da 'kırgınlık' koyup o sorunla aramızda aşılmaz bir mesafe oluşturdu. Sıhhatinin bozulduğunu söylemiştin. Şimdi ne durumda? Ondan haber versene biraz...”

“Annem hastanede teyze. Sürekli yanındayız. Babam, ağabeyim ve ben, moral verip destek olmaya çalışıyoruz, ancak...”

“Ancak?!”

“Bizlere kötü bir sürpriz yapacak diye elimiz yüreğimizde.”

“Demek o kadar ciddi durum. Türkiye’ye sığmadınız...”

Gözleri buğulandı Melek Hoca’nın, sesi titredi...

“Berceste, yanında kimse yoksa telefonu ona götürsen de en azından sesini duysam?”

“Çok iyi olur teyze. Telefonu anneme götürmeden önce senden bir isteğim olacak.”

“Söyle o zaman.”

“Teyze çok şey paylaştık Tunahan’la, çocukluk yıllarının en masum anılarını hep birlikte yaşadık. Yıllar var ki ne sesini duydum ne de sesim ona ulaştı. Telefon numarasını istiyorum senden... Ne olur, bu defa ‘yok’ deme sakın... Evlerinin, hatta iş yerlerinin telefonlarını bile silip atmışlar annemle babam. Annem ne Süreyya Teyzemi ne de eniştemi aramamıza müsaade etmiyor. İnanmazsın belki, ama ‘öldüğümde hiçbirini cenazemde istemem’ diye vasiyet etti. Ne olur Tunahan’ın telefonunu söyler misin teyze?”

Melek Hoca fena sıkıştırılmıştı. Yalan sevmezdi, ama ucundan kıyısından yoklamayı tercih etti bu defa:

“Berceste inan aylardır ben de ulaşamıyorum ona. Biliyorsun, aileden kopuk yaşıyorum ben de sizler gibi. Askerlik için hazırlık yaptığımı duydum geçenlerde, kısa dönem miymiş neymiş...”

Esef doluydu Berceste’nin sesi:

“Teyze inanmıyorum sana! Ne ona ne de bana bu kadar kayıtsız olabilirsin.”

“Berceste anlamaya çalışsana beni! Seni çok severim, bilirsin. Sorup öğreneyim, babam geldiğinde... Numarayı bulur bulmaz ararım seni.”

“Teyze biliyor musun şu an ayrılık öncesi verdiğin anı defteri benim de masamın üzerinde, üçümüzün çektiği fotoğraf ve senin yazdığın o satırları okuyup anlamaya çalışıyorum... Tunahan benim teyzemin oğlu, kuzenim

ve çocukluk hatıralarımın kahramanı. Senin anı defterini yakıp bizlere birer anı defteri verdiğin gün Tunahan'ın da bana bir armağanı vardı, hatırlıyor musun? Ben o küpeleri hâlâ çıkarmadım kulaklarımdan; Tunahan'ın da o gümüş muhafazalı Cevşen'ini boynundan çıkardığına asla inanmıyorum...”

“Berceste, kahırlandın yine. Araştırıp ulaştırırım dedim ya evladım!”

Sitem dökülüyordu sesinden Berceste'nin, “Anladım,” dedi. Hızlı adımlarla odasından çıkıp annesinin kaldığı özel odaya girdi. Babası vardı annesinin yanında, ağabeyi de gelmişti.

Saçları apaktı Cuma'nın, elem vardı gözlerindeki ışıpta. Zeynep, kızının gözlerine anlamlı anlamlı bakıp kendisine uzatılan telefonu alırken gözlerindeki ışıklar soruyordu telefonu kulağına götürmeden, kim olduğunu sordu bakışlarıyla.

Berceste buruk bir tebessümle annesinin gözlerine bakıp “Konuş,” diye mırıldandı sadece...

Zeynep mecalsizdi. Telefonu kulağına yaklaştırırken, Cuma ve Cahit merak içindeydiler.

Ser verdi sır vermedi Berceste.

Cılız ve yorgundu sesi Zeynep'in. “Alo,” dedi ve karşı taraftan gelecek sesi dinledi.

Şefkatle okşayan ve hasretin bestesini kulağına taşıyan sesi işittiğinde Zeynep'in fersiz bakışlarına parlak bir ışık yayıldı.

“Sen benim can paremsin, hasretini yıllardır kalbimde büyüttüğüm ablamsın. Yemin ederim ki ben sana hiç kırılmadım. Özledim seni sürmeli gözüm...”

Zeynep'in gözlerinden akan sessiz yaşlar herkesin dikkatini çekti. Cuma bir şeyler sezmişti. Cahit ise hayretle bekledi ve fırsatını bulup Berceste'nin gözlerine kilitledi cevap bekleyen bakışlarını.

Berceste sadece ağabeyinin cevabını verdi usulca:

“Teyzem, Melek!”

Zeynep kuruyan dudaklarını güçlkle konuşmaya hazırladı, fısıltı halindeydi duygularını açığa vuran sözler:

“Ben abla değil anne bildim kendimi senin için hayırsız. Burnumun ucunda tütüyorsun şu an. Babamı, en çok da seni özledim. Yakında geliyorum, bekleyin. Oraya da gelmemelik etme sakın.”

Cuma anladı Zeynep'le konuşanın Melek olduğunu. Cahit annesini duygulandıran konuşmadan dolayı Berceste'ye kızıyordu.

Zeynep perişandı konuşmaya çalışırken hastanede... Melek Hoca pencerenin karşısında fiskos masasının başında yıkılmışlığın, koyu bir kederin girdabındaydı...

“Abla, neler konuşuyorsun öyle. Berceste ‘İyi olacak,’ dedi. Geleceksin, artık hiç ayrılmayacağız, inan...”

“Deli kız, ablan kendini biliyor. Affettim seni, hakkını helal et. Seninle bizzat konuşmasam bile bulduğumuz o diyarda arada bir gelip yokla ve sıkıntılarını anlat ablana.”

Ses gitti, gözyaşları sele döndü, telefonu uzattı annesi Berceste'ye. Morali bozulmuştu hepsinin de. Berceste kenara çekilip “Alo,” dedi; ağlayan bir ses duydu telefonun diğer ucunda, anlamsız hıçkırıklardan maada cevap yoktu.

Annesine sokuldu Berceste. Nabzına baktı, saçlarını okşayıp yanağına usulca bir buse kondurdu:

“Neden bu kadar karamsarsın anne. Durumun iyi diyorum sana!”

“Sen doktorsun kızım, canı bedeninde taşıyansa benim.”

Cahit keskin baktı kardeşine, “Sırası mı bunun?” diye kızdı.

Cuma yatıştırdı havayı:

“Kardeşikle konuşmanın sırası mı olur evladım?”

Tepkiliydi Cahit babasına. Sesini yükseltmedi, sadece “Ya, seni anlamakta zorlanıyorum, inan,” diyebilirdi. “Teyzem bulunduğu mekâna uğramadı şimdiye kadar. Yine de toz kondurmuyorsun yıllardır kendini dışlayan bir kadına.”

“Annen onun ablası, unutma. Hayatta bana destek veren bir babanın kızı üstelik. Belki bir yanlışım olmuştur ona karşı kim bilir, farkında olmadan...” Sesi titredi Cuma'nın, “Teyze anne yarısıdır. Ona tavır almanızı istemem,” diye tamamladı sözlerini. “Teyze, anne yarısıdır evladım!”

Saate bakmıyor, Akdeniz'in üzerinde serüvenini tamamlamaya çalışan Güneş'in veda seremonisine aldırış etmiyor, dahası bakıyor ama görmüyordu Melek Hoca.

Kanadı açık pencereden giren hafif bir esinti rahatlatı soluğunu.

Anı defterine bir şeyler yazmak için yeltenmişti az önce. Düşüncesindeki sis perdesi aralanıyor ve onu yeniden, ma-ziyi temaşadaki yerine getirip bırakıyordu...

Cuma çocukluk yıllarındaki görüntüsüyle gözlerinin önündeydi. Onun aileden biri gibi hayatlarına girmesine alışmıştı herkes.